

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jaroslavy Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce: **P. R.** (roz. B.), zast. JUDr. Janem Juračkou, advokátem se sídlem Znojmo, Tovární 7, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.3.2013, č.j. MMB/0109586/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou ke Krajskému soudu v Brně dne 23. 4. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 29. 3. 2013, sp. zn. OÚSR/MMB/0081995/2013/2, č. j. MMB/0366427/2011, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Černovice, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 3. 1. 2013, sp. zn. 3018/96/09/No-4, č. j. MCB CER/02013/12/SU/Nos, kterým bylo nařízeno odstranění stavby budované na pozemku parc. č. 2359/3 v katastrálním území Černovice.

II. Obsah žaloby

[2] V žalobě žalobce nejprve zrekapituloval obsah jak žalobou napadeného, tak i prvostupňového rozhodnutí s tím, že podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí bylo rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 30. 9. 2011, sp. zn. OÚSR/MMB/026946/2011/5, č. j. MMB/0366427/2011, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Černovice, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 8. 4. 2011, sp. zn. 2013/166/10/No-9, č. j. MCBCER/02013/10/SU/Nos, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení stavby budované na pozemku parc. č. 2359/3 v katastrálním území Černovice. Žalobce konstatoval, že podal proti rozhodnutí proti Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 30. 9. 2011, sp. zn. OÚSR/MMB/026946/2011/5, č. j. MMB/0366427/2011 správní žalobu, vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 31A 22/2012, a o této žalobě doposud nebylo rozhodnuto. Podle názoru žalobce není možné o odstranění stavby rozhodnout do doby, než bude o žalobě vedené pod sp. zn. 31A 22/2012 rozhodnuto zdejším soudem s konečnou platností. Dále proti napadenému rozhodnutí žalobce brojil tím, že uvedl, že stavba byla provedena v dobré víře na vlastním pozemku, dále že v sousedství se nachází další dodatečně povolená stavba, dále namítl, že do stavby vložil všechny své prostředky a dále prostředky, které si musel půjčit, a zároveň namítl, že podal žádost o vydání dodatečného stavebního povolení. Zároveň žalobce namítl, že nechtěl překročit právní předpisy, nicméně pokud taková situace nastala, je třeba ji vyřešit tak, aby nevznikly škody s tím, že sousedé proti stavbě nic nenamítají, stavba je provedena v souladu se stavebními předpisy a je téměř dokončena. Zároveň žalobce podotkl, že je romské národnosti, ale na rozdíl od jiných Romů si zařizuje bydlení pro sebe a svou rodinu na úrovni, a dále podotkl, že k porušení právních předpisů došlo z nevědomosti.

[3] Pochybení žalovaného spatřoval žalobce v tom, že jak žalovaný, tak i prvostupňový orgán nerespektovali ustanovení § 129 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, které umožňovalo dodatečné povolení stavby. Zejména nezohlednili skutečnost, že stavba je téměř dokončena, že vložil do stavby velké finanční prostředky a další bude nutno vynaložit na odstranění stavby a že žalobce zbudoval stavbu v dobré víře.

III. Vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že Krajský soud v Brně již o žalobě vedené pod sp. zn. 31A 22/2012 rozhodl a to tak, že žalobu zamítl, a konstatoval, že spisový materiál je v dispozici Nejvyššího správního soudu, který vede řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně, a to pod sp. zn. 4 As 81/2013. Dále uvedl, že podaná žaloba především popisuje průběh provedeného správního řízení, obsah napadených rozhodnutí a cituje platnou legislativu. Dále konstatoval, že pouze v bodu VII. žaloby žalobce uvádí, v čem spatřuje pochybení žalovaného. Tvrzení v bodu VII. žaloby však dle žalovaného nemají právní relevanci pro konečné rozhodnutí ve věci, neboť správní orgány jsou striktně vázány zákonem. Dle žalovaného stavba nesplňovala podmínky pro její dodatečné povolení a žalovanému nezbylo, než potvrdit rozhodnutí o odstranění stavby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[5] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[6] V žalobě žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí v zásadě třemi námitkami. Jednak tím, že žalovaný nevyčkal rozhodnutí o žalobě vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 31A 22/2012, dále nerespektoval ustanovení § 129 stavebního zákona, a jednak tím, že správní orgány nezohlednily žalobcem namítané skutečnosti. Žádnou z uvedených námitek neshledal soud důvodnou. Z pohledu soudu je zásadní námitka nevyčkání rozhodnutí ve věci žaloby 31A 22/2012.

[7] První žalobní námitce soud nemohl vyhovět ze dvou důvodů. Předně je třeba konstatovat, že podání žaloby, pokud jí nebyl povolen odkladný účinek, nemá vliv na právní moc napadeného rozhodnutí. Ve věci vedené pod sp. zn. 31A 22/2012 nebyl žalobě přiznán odkladný účinek a žalovaný tedy mohl pokračovat v navazujícím řízení o odstranění stavby. Druhým důvodem, proč není žalobní námitka důvodná, je skutečnost, že žalobce nebyl ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 31A 22/2012 úspěšný. Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 24. 4. 2013, č. j. 31A 22/2012-36, zamítl. Žalobce sice proti tomuto rozhodnutí brojil kasační stížností, nicméně i ta byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta, a to rozhodnutím ze dne 2. 9. 2013, č. j. 4 As 81/2013-24. Veškeré řádné i mimořádné opravné prostředky, kterými žalobce brojil proti rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Černovice, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 8. 4. 2011, sp. zn. 2013/166/10/No-9, č. j. MCBCER/02013/10/SU/Nos, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení stavby budované na pozemku parc. č. 2359/3 v katastrálním území Černovice, byly zamítnuty. Odstranění stavby tedy nebrání žádná překážka ve formě rozhodnutí.

[8] Pouze ve stručnosti se soud vyjádří i k ostatním námitkám, které jsou ale shodné s námitkami uvedenými v žalobě vedené pod sp. zn. 31A 22/2012. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný aplikací ustanovení § 129 stavebního zákona zabýval. Žalovaný ověřil v odvolacím řízení prvostupňovým správním orgánem zjištěný skutkový stav, zejména existence pravomocného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby.

[9] Podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a pokud stavba nebyla dodatečně povolena.

[10] V souzené věci je zřejmé, že žalovaný v předcházejícím řízení dospěl k závěru, že porušení ustanovení § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona je natolik závažné, že další dokazování ve věci není nutné, neboť již nesplnění podmínky dle ustanovení § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nutně vede k zamítnutí žádosti a žádost pravomocně zamítl.

Nedošlo tedy k dodatečnému povolení stavby, které předpokládá ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona a žalovaný nemohl postupovat jinak, než v posuzované věci nařídít odstranění stavby.

[11] Námitky, v nichž žalobce namítal, že vynaložil řadu finančních prostředků, případně, že je romské národnosti a snaží se zajistit bydlení na úrovni pro sebe a svou rodinu, případně že žalobce mrzí porušení právních předpisů, ač se tak stalo z nevědomosti, jsou pro právní hodnocení věci zcela irelevantní.

[12] Námitka, že žalobce provedl stavbu v dobré víře na svém pozemku, nemůže být důvodná. Vlastnictví pozemku byla jednou, nikoliv jedinou nutnou podmínkou pro to, aby stavba mohla být povolena. Na tomto místě je vhodné poukázat na to, že i ve veřejném právu platí zásada „neznalost zákona neomlouvá“ a stavebník (žalobce) měl vědět, že k realizaci stavby potřebuje stavební povolení. Realizací stavby bez stavebního povolení riskoval žalobce negativní důsledek tohoto rozhodnutí, a to možnost rozhodnutí o odstranění stavby.

[13] Námitka, že v sousedství se nachází jiná stavba, která byla dodatečně povolena, je zcela nekonkrétní. Sice by z uvedené námítky mohlo být dovozováno, že žalobce namítá rozdílné nakládání ve shodných věcech, nicméně se z uvedené námítky nedá vůbec posoudit, o jakou stavbu se jedná, na jakých pozemcích se stavba nachází, jestli je umístěna ve shodném funkčním typu ploch. S ohledem na to nemohl soud shledat tuto námitku důvodnou.

[14] Stejně tak shledal soud nedůvodnou námitku, že se stavba nedotýká právem chráněných zájmů dalších osob a ani sousedé nemají ke stavbě výhrady. Jak již soud uvedl výše ve vztahu k námitce umístění stavby na vlastním pozemku, i v případě této námítky se soulad s právem chráněnými zájmy dalších osob a absence výhrad mezujících vlastníků je jednou, nikoliv jedinou nutnou podmínkou pro dodatečné povolení stavby.

[15] Námitka, že stavba byla provedena v souladu s příslušnými stavebními předpisy, nemůže být už od počátku důvodná, když stavba nesplňuje již zcela základní podmínku podle stavebního zákona, a to nutnost být předem povolena. Zároveň soud dospěl k závěru, že stavba nebyla provedena v souladu s právními předpisy, a to zejména s ustanovením § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Tedy soud dospěl k závěru, že stavba nebyla provedena v souladu se stavebními předpisy.

[16] Závěrem soud toliko konstatuje, že se vůbec nezabýval námitkou žalobce odkazující na její etnický původ. Právní řád České republiky je postaven na zákazu diskriminace a rovnosti všech před zákonem. Obě tyto pravidla s sebou nesou nutnost rovnosti zacházení se všemi osobami bez rozdílu pohlaví, etnického původu, náboženství nebo jakéhokoli jiného rozlišovacího, resp. diskriminačního kritéria. S tím samozřejmě souvisí jak zákaz negativní diskriminace, tak i zákaz pozitivní diskriminace. Zohledňování etnického původu žalobce a z něj vyplývající snahy o zajištění vyšší životní úrovně než ostatních rómských rodin by ze strany soudu byla právě pozitivní diskriminace žalobce a založení jeho zvýhodněného postavení oproti jiným osobám v obdobném skutkovém a právním postavení. Tento postup považuje soud za zcela nepřipustný a argumentaci žalobce musí zcela zásadně odmítnout.

V. Shrnutí a náklady řízení

[17] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zamítnout.

[18] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. listopadu 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu